

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania Wojewódzkiego Szpitala [...] im. [...] w K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.
z udziałem zainteresowanych: B. S., B. W., M. C., A. B., A. S., Centrum Zdrowia E.
Sp. z o.o. w K., K. Sp. z o.o. w K., Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej "R."
A. T. i Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej K., J. H.
o ustalenie płatnika składek na ubezpieczenie społeczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 7 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Rzeszowie
z dnia 17 lipca 2014 r., sygn. akt III AUa 260/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącego na rzecz organu rentowego 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 lipca 2014 r. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w sprawie z odwołań Wojewódzkiego Szpitala [...] im. [...] w K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J., z udziałem zainteresowanych B. S., B. W., M. C., A. B., A.S., Centrum Zdrowia „E.” Sp. z o.o. w K., K. Sp. z o.o. w K., Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej „R.” A. T. i Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej

K., J. H., w przedmiocie ustalenia płatnika składek na ubezpieczenie społeczne, oddalił apelację odwołującego się i nie obciążył odwołującego się kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej w postępowaniu apelacyjnym.

Odwołujący się zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: „czy umowa nazwana o udzielenia zamówienia na świadczenia zdrowotne, z podmiotem trzecim której *essentialia negotii* są zawarte w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 5 sierpnia 1993 r. w sprawie ogólnych warunków, trybu zawierania i rozwiązywania umów o udzielanie świadczeń zdrowotnych oraz trybu ustalania i rozliczania należności za te świadczenia oraz zawarta w wyniku realizacji takiej umowy umowa z pracownikiem Skarżącego, jest inną umową o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło (w rozumieniu art. 4 pkt 2 lit. a ustawy systemowej), która stanowi podstawę do uznania Skarżącego beneficjenta takiej umowy za pracodawcę oraz rodzi po jego stronie obowiązku uiszczenia składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne (w rozumieniu art. 8 ust. 2a ustawy systemowej)”. W ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest również oczywiście zasadna.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej

wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Jeśli więc wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przez odwołanie się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jak w rozpoznawanej sprawie, wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to w uzasadnieniu wniosku winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNP 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02 LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Przedstawiona przez odwołującego się kwestia nie spełnia wskazanych wyżej wymogów w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sformułowane we wniosku

zagadnienie prawne, zostało już wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W wyroku z 13 lutego 2014 r., I UK 323/13, LEX nr 1455194, Sąd Najwyższy szeroko odniósł się do podnoszonej przez skarżącego kwestii. Wskazał między innymi, że o ile podzielić należy pogląd, że umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (art. 133 w związku z art. 132 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2008 r. Nr 164, poz.1027 ze zm.) oraz umowa o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne (art. 35 i art. 35a ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89 ze zm.) należą do umów nazwanych, do których nie stosuje się z mocy art. 750 k.c. przepisów o zleceniu (por. też wyrok Sądu Najwyższego z 10 grudnia 2004 r., III CK 134/04, OSP 2005 z. 6, poz. 79), to błędnie jednak umowy te skarżący utożsamia z łączącą ubezpieczonego z podwykonawcą umową o świadczenie usług. Analogiczna sytuacja, jak wynika to z niekwestionowanych ustaleń faktycznych, ma miejsce w niniejszej sprawie. Nietrafny jest zatem zarzut rozszerzenia działania art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 121) na umowy cywilnoprawne, które nie podlegają przepisom Kodeksu cywilnego o umowie zlecenia.

Ze wskazanych wyżej przyczyn brak jest w sprawie również oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).